

λείπεται εἰσέτι· νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς εὐθύ-
μου αὐτοῦ ποιήσεως· λαμβάνομεν τὴν Γλαύ-
κην, ἔργον κάλλιστον, ἐν ᾧ ἐνοῦται ἡ χά-
ρις τοῦ Θεοκρίτου, ἡ δηκτικότητα τοῦ Βολ-
ταίρου μετ' ἀδιοράτου τινὸς μελαγχολίας.
Ἡ Γλαύκη, γυνὴ Ἀθηναία, ἀγαπᾷ ἐμμανῶς
Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν· μὴ δυναμένη
δὲ ἄλλως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἔρωτα αὐτῆς,
καταφεύγει παρὰ τῇ Λαμίας, τῇ ἐρωμένη
τοῦ Δημητρίου, καὶ ἀντὶ ἀμοιβῆς λαμβάνει
τὴν θέσιν τῆς Λαμίας ἐν τῷ ἐκτὸς τῆς πό-
λεως ἄντρῳ, ὅπου κατὰ τὰς νύκτας ὁ Δη-
μήτριος ἐτέλει τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ πεδιάς
μετὰ τῆς Λαμίας. Τὸν μῦθον τοῦτον, ὃν πα-
ραδόξως ἀπευθύνει πρὸς κυρίαν τινά, ἥς τὸ
ὄνομα ἀποσιωπᾷ χάριν ἀδροφοσύνης, δια-
πραγματεύεται ἀφελέστατα, καὶ ἴσως ἀφε-
λέστερον τοῦ δέοντος. Βεβαίως ἡ γυνὴ πρὸς
ἣν ἀπευθύνεται τὸ ποίημα τοῦτο, ἂν μάλι-
στα ἐνεφορήθῃ τῶν ποιήσεων τοῦ Λαμαρτί-
νου, θ' ἀνεκράύγασεν ἐρυθριῶσα, ὅτε ἀνεγί-
νωσκε τὸ ἐπόμενον χωρίον.

Χαμαὶ τὸ προσωπεῖον! ἡ ἑταῖρα
Ἀγέρωχον τὸ μέτωπόν της αἶρει,
Δέν τήκεται εἰς στόνους, σπαίρει,
Θνήσκει καὶ ἀναζῇ ὠραιότερα.
Καὶ ἀδελφὴ τῆς ἡδονῆς ἐκχέει
Μεθύουσάνερώτων ἀτμοσφαῖραν.
Τὴν εἶδες εἰς χειμερινὴν ἐσπέραν

Πῶς ὑπὸ ἔρωτος γελᾷ καὶ κλαίει;
Παιδίον ὕπαγε· ἡ εὐτυχία
Κενὰς σκιάς οὐδέποτε θηρεύει,
Καὶ τὸν θεὸν εἰς μάρμαρον λατρεύει
Ἡ τοῦ ἀνθρώπου ὕλική καρδία.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτήρ τῶν ποιήσεων
τοῦ Κ. Δ. Παπαρρήγοπούλου· ὁ ποιητὴς εἶ-
ναι νέος ἀκόμη· ὅταν ἡ πρωΐα ᾔνοι ἀνέφελος,
ἡ μεσημβρία οἰωνίζεται πολὺ λαμπρότερα.
Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν κρίνει
τὰ, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας καὶ κομψότη-
τος ἀνατυπωθέντα δεύτερον ἤδη, *μνημόσυνα*
τοῦ Κ. Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου καὶ τὴν
Κυρὰ Φροσύνην αὐτοῦ, τὰ ἀθάνατα ταῦτα
ἔργα τῆς νέας δημοτικῆς ἡμῶν ποιήσεως.

ΘΑΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Β'. ΦΥΛΛ. ΑΙΝΙΓΜΑ-
ΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ Γ'. ΔΟΘΕΙΣΗΣ
ΛΥΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ.

Φάσμα—ἄσμα—χάσμα. Ἄσμα-κλάσμα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Γ'. ΦΥΛΛΑΔΙΩ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Πρεῦμα — γεῦμα — γεῦμα — ψεῦμα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Γ'. ΦΥΛΛ. ΓΡΙΦΟΥ.
Μισῶ τὰς ἡδονάς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μ' ἔφερον, ὅτ' ἐδίωκον αἱ Εὐμενίδες πάλαι
Ὀρέστην, τὸν φονεύσαντα τὴν στυγεράν μητέρα·
Φλογίζω καὶ σκορπίζονται μαῦραι παντοῦ αἰθάλαι·
Ἄλλ' αἰφνης θὰ πληρώσωσι τὸν πέριξ μου ἀέρα
Ἦχοι χαρᾶς καὶ μουσικῆς, οὐχὶ καπνὸς πολὺς,
ἂν μένω ἄνευ κεφαλῆς.

Σ.

ΓΡΙΦΟΣ.

